obou obecních dávek za uvedená léta. Nemohl proto nss ke zmíněné obraně odvodního spisu vzíti zřetel.

Podle § 14 prav. o vybírání poplatků za vpuštění stok a potrubí domovních do obecních stok a používání jich v M., schválených mor. zem. výborem výnosem z 12. října 1928, a § 2 pravidel o vybírání obecních polatků za odvoz popele a smetí v M., schválených mor. zem. výborem usnesením z 1. září 1928, je základem pro vyměření poplatků za používání obecních stok, resp. poplatků za odvoz popele a smetí nájemné nebo nájemní hodnota jednotlivých nájemních objektů, jež je základem daně činžovní, po odečtení položek z celkového nájemného neb nájemní hodnoty při vyměření daně činžovní vyloučených (§ 151 zák. č. 76/27), jež se rozvrhnou poměrně podle nájemného (nájemní hodnoty) na jednotlivé nájemní objekty.

Podle § 149 zák. č. 76/27 pokládá se za nájemné soubor všech platů smluvených za přenechání budovy neb její části s příslušenstvím, plněných poplatníku ať přímo nebo nepřímo. Podle odst. 4 § 150 nepokládají se náhrady za plnění poplatníka, k nimž tento z důvodu smlouvy nájemní neb pachtovní není povinen, za platy podrobené dani činžovní.

Stížnost má za to, že majitel domu není vůči nájemníku v důsledku nájemní smlouvy povinen starati se o vymetání komínů, čištění domu, osvětlování schodiště, takže platy za tyto práce jsou náhradou ve smyslu odst. 4 § 150 a měly proto z placené činže býti odečteny. Tato námitka je bezdůvodná již proto, že pronajímatel je podle § 1096 o. z. o. (§ 136 nov. III) povinen nájemní objekt na vlastní útraty udržovati ve stavu používatelném, takže je jeho povinností postarati se o to, aby komín byl udržován ve stavu bezvadném, aby dům byl řádně čištěn a schodiště osvětlováno. Nájemné placené za přenechání bytu je tedy také úplatou za takovéto udržování nájemních objektů ve stavu používání schopném.

Rovněž bezdůvodnou shledal nss další námitku stížnosti, že uvedené náklady byly odčítatelny podle odst. 1 § 151 zák. č. 76/27.

Podle tohoto zák. ustanovení vyloučí se z nájemného neb nájemní hodnoty, jsou-li v nich obsaženy a nejsou-li nijak zvláště hraženy, částky v berním roce skutečně placené na dávky neb na platy dávkám podobné, jež postihují užívatele budovy (její části), odvádějí se však poplatníkem obci, jako: dávka z nájemného, vodné, vodní činže, poplatek za vodoměr a poplatek za užívání obecních stok. V daném případě nejde však vůbec o nějakou dávku ani o platy, jež se odváděly obci. Nelze proto zmíněné výdaje podle odst. 1 § 151 od činže odečísti.

Č. 10.856.

Obecní dávky: Obecní dávce z cukru může býti podroben i cukr, který podle min. nař. č. 136/1910 ř. z. je od státní daně cukerní osvobozen, poněvadž je určen k výrobě cukrového kuléru.

(Nález ze dne 16. listopadu 1933 č. 16.830/31.)

Věc: Firma Josef E. v B. proti zemskému úřadu v Brně o vráceni obecni dávky z cukru.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžující si firmě byla městskou radou v Brně přiznána výhoda vrácení 50% obecní dávky z cukru, který firma zpracuje na kulér. Podáním z 15. května 1930 žádala st-lka za vrácení celé dávky jí zaplacené. Žádost byla městskou radou v Brně usnesením z 2. září 1930 zamítnuta s poukazem na ustanovení čl. VII. výběrčích pravidel. Odvolání bylo měst. zastupitelstvem v Brně usnesením ze 3. března 1931 zamítnuto z důvodu rozhodnutí městské rady.

Dalšímu odvolání, kterým se stěžující si firma domáhala vrácení celé dávky, zaplacené v době od 9. srpna 1928 do 20. července 1929 z množství 22.320 kg, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů: »V Brně vybíraná obecní dávka z cukru má svůj právní podklad v ustanoveních obecní finanční novely č. 329/21 Sb. a v zák. č. 264/20 Sb., kterážto ustanovení neobsahují nikde předpisu o společném trvání nebo zániku státní daně z cukru s obecní dávkou z cukru. Důvod, že finanční úřad osvobodil firmu od placení státní daně z cukru, nemění nic na dalším trvání obecní dávky z cukru, ježto není nikde v zákoně výslovného ustanovení, že povolení udělené finančním úřadem ohledně osvobození od státní daně cukerní, by zakládalo pro stranu nárok, aby byla osvobozena i od obecní dávky z cukru.«

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss:

Stížnost uplatňuje, že podle § 20 zák. č. 264/20 možno dávku spotřební vybírati jen z předmětů podléhajících státním daním spotřebním. Podle nař. min. fin. z 26. července 1910 č. 136 ř. z., vydaného na základě zák. z 31. ledna 1903 č. 26 ř. z., je cukr, jehož se užívá k výrobě cukrového kuléru, od dávky spotřební osvobozen. Když tedy takovýto cukr nepodléhá státní dani z cukru, nemohl v rozporu s ustanovením § 20 zák. č. 264/20 býti pravidly podroben dávce, a jsou proto nezákonná pravidla obecním zastupitelstvem usnesená a min. vnitra a fin. schválená.

Nss nemohl stížnost shledati důvodnou.

Podle čl. I prav. o vybírání dávky z cukru v uzavřeném území města Brna, platných za léta 1928 a 1929, podléhá obecní dávce cukr bez jakéhokoliv omezení, a pravidla neosvobozují od placení dávky cukr použitý k výrobě kuléru. Vztahují se tedy pravidla o vybírání obecní dávky z cukru také na cukr, který podle cit. nař. min. fin. byl od státní daně z cukru osvobozen. V tom má tedy stížnost pravdu. Nss však nemohl souhlasiti se stížností, pokud uplatňuje, že se pravidla o vybírání obecní dávky z cukru mohou vztahovati jen na cukr, podléhající státní dani z cukru. V daném případě jde o dávku, která podle ustanovení pravidel vybírá se ve spojitosti se státní potravní daní na čáře. Podle odst. 2 § 20 zák. č. 264/20, který byl §em 36 zák. č. 329/21 ponechán v platnosti, mohou obce zahrnuté do uzavřeného území se usnášeti na samostatných obecních dávkách ze všech předmětů podléhajících státním daním a s tím účinkem, aby tyto dávky byly vybírány státními orgány ve spojitosti s potravní daní na čáře.

Podle tohoto zákonného ustanovení možno vybírati v obvodu potravní daně na čáře samostatné dávky, není tedy zapotřebí, aby pravidla o obecní dávce spotřební se přimykala, pokud jde o daňovou povinnost, těsně k státní dani, jak tomu je při přirážkách uvedených v odst. 1., nýbrž vybírání takovéto samostatné spotřební dávky je přípustno, je-li jen z téhož předmětu (tedy nápoje, cukru atd.) vybírána státní potravní daň na čáře.

Mohla tedy obec, pokud jde o obecní dávky z cukru, upraviti daňovou povinnost této samostatné obecní dávky se schválením příslušného úřadu jinak, než je upravena při státní dani z cukru. Neodporují tedy tato pravidla zákonu a neprávem poukazuje tudíž stěžující si firma na to, že v důsledku nezákonnosti těchto pravidel byla žádost za vrácení celé dávky odůvodněna.

Č. 10.857.

Obecní dávky: * Ustanovení § 7 odst. 2 dáv. prav. vl. nař. č. 143/22, resp. č. 15/28 Sb., že z volných, čestných, členských a pod. lístků se vyměřuje dávka podle vstupného zapravovaného platícími účastníky za ten druh míst, k jichž použití tyto lístky opravňují, nevztahuje se na lístky vojenské, studentské a dětské.

(Nález ze dne 16. listopadu 1933 č. 19.307/31.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 8526/30.

Věc: Spolek »Athletic Club Sparta« v Praze proti zemskému úřadu v Praze o dávku ze zábav.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost, pokud jde o dávku ze vstupenek vojenských, studentských a dětských; jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Magistrát hlavního města Prahy sdělil stěžujícímu si spolku dne 9. října 1928, že bude tímto dnem počínaje z volných, čestných, doplatkových, členských, studentských, vojenských a dětských vstupenek vybírati dávku ze zábav podle vstupného zapravovaného platícími účastníky za ten druh místa, k jichž použití tyto vstupenky opravňují. Odvolání stěžujícího si spolku, uplatňující, že z členských, vojenských a dětských lístků jest platiti dávku jen ze skutečně zaplaceného vstupného, bylo sborem hlavního města Prahy pro vyřizování stížností a v další cestě instanční nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Spor je o to, zda z členských, vojenských, studentských a dětských lístků jest dávku ze zábav platiti ze skutečně placeného vstupného, či ze vstupného, které se za dotyčný druh lístků požaduje od jiných návštěvníků zábav. Žal. úřad, opíraje se o ustanovení § 7 dávk. ř., vydaného vl. nař. č. 143/22 Sb. ve znění vl. nař. č. 15/28 Sb., uznal, že jest dávku vyměřiti podle vstupného placeného navštěvovateli nepožívajícími žádné výhody. Stížnost zastává názor opačný.